

פורים

Purim

secondo l'uso della comunità ebraica di Roma

Realizzato da Joram Marino sulla base del testo e delle note del Morè Nello Pavoncello.

Documento rilasciato sotto licenza CC BY-NC-ND - Per favore trattare questo testo con il dovuto rispetto.

Lettura della Meghillat Ester

מקרא מגילה

La sera e la mattina del 14 di Adar si procede alla lettura della Meghillà di Ester; adempiono a questa Mitzvah anche le donne ed i bambini.

Berachot

Si inizia recitando le benedizioni:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִקְרָא
מְגִלָּה:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה נִסִּים לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם
בְּזִמְנוּ הַזֶּה:

La sera si dice anche:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהִחַיֵּנוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזִמְנוּ הַזֶּה:

Si procede quindi alla lettura della Meghillà facendo attenzione ad ascoltarla tutta e cercando di coprire con forte rumore ogni riferimento ad Aman

פרק א

א וַיְהִי בַיָּמִים אַחֲשֵׁרוּשׁ: הוּא אַחֲשֵׁרוּשׁ, הַמֶּלֶךְ מֵהַדּוֹ וְעַד כּוֹשׁ שֶׁבַע
וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה, מְדִינָה. ב בַּיָּמִים, הָהֵם כָּשְׁבַת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ, עַל כִּסֵּא
מַלְכוּתוֹ, אֲשֶׁר, בְּשׁוֹשׁוֹן הַבִּירָה. ג בְּשָׁנַת שְׁלוֹשׁ, לְמַלְכוֹ, עָשָׂה מִשְׁתָּה, לְכָל
שָׂרָיו וְעַבְדָּיו: חֵיל פָּרַס וּמְדִי, הַפְּרָתִמִּים וְשָׂרֵי הַמְּדִינּוֹת לְפָנָיו. ד בְּהִרְאֹתוֹ,
אֶת עֶשֶׂר כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ, וְאֶת יָקָר, תִּפְאָרַת גְּדוּלְתוֹ; יָמִים רַבִּים, שְׁמוֹנִים
וּמֵאֵת יוֹם. ה וּבְמִלּוּאֵת הַיָּמִים הָאֵלֶּה, עָשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל הָעָם הַנִּמְצָאִים
בְּשׁוֹשׁוֹן הַבִּירָה לְמַגְדוֹל וְעַד קֶטֶן מִשְׁתָּה שֶׁבַעֶת יָמִים: בַּחֲצַר, גִּנַּת בֵּיתוֹ
הַמֶּלֶךְ. ו חוֹר כַּרְפֵּס וְתַכְלֵת, אַחוּז בַּחֲבָלֵי בּוּץ וְאַרְגָּמָן, עַל גְּלִילֵי כֶסֶף,
וְעַמּוּדֵי שֵׁשׁ; מִטּוֹת זָהָב וְכֶסֶף, עַל רִצְפַת בַּהֵט וְשֵׁשׁ וְדָר וְסַחֲרָת. ז וְהַשְּׁקוֹת
בְּכֵלֵי זָהָב, וְכֵלִים מִכֵּלִים שׁוֹנִים; וַיִּין מַלְכוּת רַב, כִּיד הַמֶּלֶךְ. ח וְהַשְׁתִּיָּה
כְּדַת, אִין אֲנִס: כִּי כּוֹן יִסַּד הַמֶּלֶךְ, עַל כָּל רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת, כְּרִצּוֹן אִישׁ וְאִישׁ.
{ס}

ט גַּם וְשִׁתֵּי הַמַּלְכָּה, עָשָׂתָה מִשְׁתָּה נָשִׁים בֵּית, הַמַּלְכוּת, אֲשֶׁר, לְמֶלֶךְ
אַחֲשֵׁרוּשׁ. י בַּיּוֹם, הַשְּׁבִיעִי, כְּטוֹב לֵב הַמֶּלֶךְ, בְּיַיִן אָמַר לְמַהוּמֹן בְּזִתָּא
חַרְבוּנָא בְּגִתָּא וְאַבְגָּתָא, זֹתֵר וְכַרְכַּס, שֶׁבַעֶת הַסָּרִיסִים, הַמְּשָׁרְתִים אֶת פְּנֵי
הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ. יא לְהַבִּיא אֶת וְשִׁתֵּי הַמַּלְכָּה, לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּכִתֵּר מַלְכוּת:
לְהִרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת יָפִיָּהּ, כִּי טוֹבַת מְרָאָה הִיא. יב וְתִמְאֹן
הַמַּלְכָּה וְשִׁתֵּי, לְבוֹא בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר, בְּיַד הַסָּרִיסִים; וַיִּקְצַף הַמֶּלֶךְ מְאֹד,
וְחִמָּתוֹ בְּעָרָה בּוֹ. {ס}

יג וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ, לְחַכְמֵי יָדְעֵי הָעֵתִים: כִּי כּוֹן, דָּבַר הַמֶּלֶךְ, לְפָנָי, כָּל יָדְעֵי
דַּת וְדִין. יד וְהִקְרַב אֵלָיו, כְּרִשְׁנָא שְׁתֵּר אֲדַמְתָּא תְּרִישֵׁשׁ, מְרַס מְרַסְנָא,
מְמוּכָן שֶׁבַעֶת שָׂרֵי פָּרַס וּמְדִי, רֵאִי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ, הַיִּשְׁבִּים רֵאשְׁנָה, בְּמַלְכוּת.

טו כָּדַת, מַה לַעֲשׂוֹת, בַּמֶּלֶכָה, וְשָׂתִי עַל אֲשֶׁר לֹא עָשִׂתָהּ, אֶת מֵאִמְרֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ, בְּיַד הַסְּרִיסִים. {ס}

טז וַיֹּאמֶר מוֹמְכֹן (מְמוּכָן), לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים, לֹא עַל הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ, עֹתָהּ וְשָׂתִי הַמֶּלֶכָה: כִּי עַל כָּל הַשָּׂרִים, וְעַל כָּל הָעַמִּים, אֲשֶׁר, בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ. יז כִּי יֵצֵא דְבַר הַמֶּלֶכָה עַל כָּל הַנָּשִׁים, לְהַבְּזוֹת בְּעַלְיָהֶן בְּעֵינֵיהֶן: בְּאִמְרָם, הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ אָמַר לְהַבִּיא אֶת וְשָׂתִי הַמֶּלֶכָה לְפָנָיו וְלֹא בָאָה. יח וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאמְרָנָה שָׂרוֹת פָּרַס וּמְדִי, אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דְּבַר הַמֶּלֶכָה, לְכָל, שְׂרֵי הַמֶּלֶךְ; וְכַדִּי, בְּזִיוּן וְקִצְף. יט אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב, יֵצֵא דְבַר מַלְכוּת מִלְּפָנָיו, וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פָּרַס וּמְדִי, וְלֹא יַעֲבוּר: אֲשֶׁר לֹא תָבוֹא וְשָׂתִי, לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ, וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ, לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה. כ וְנִשְׁמַע פִּתְגָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ, כִּי רַבָּה הִיא; וְכָל הַנָּשִׁים, יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל, וְעַד קָטָן. כא וַיִּיטֵב, הַדָּבָר, בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ, וְהַשָּׂרִים; וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ, כַּדְּבַר מְמוּכָן. כב וַיִּשְׁלַח סְפָרִים, אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה כַּכְּתָבָהּ, וְאֶל עַם וְעַם כְּלָשׁוֹנוֹ: לְהִיּוֹת כָּל אִישׁ שָׂרָר בְּבֵיתוֹ, וּמְדַבֵּר כְּלָשׁוֹן עַמּוֹ. {ס}

פרק ב

א אַחֲרֵי, הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כְּשֶׁךְ, חֲמַת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ זָכַר אֶת וְשָׂתִי וְאֶת אֲשֶׁר עָשִׂתָהּ, וְאֶת אֲשֶׁר נִגְזַר עָלֶיהָ. ב וַיֹּאמְרוּ נְעָרֵי הַמֶּלֶךְ, מִשְׂרָתָיו: יִבְקָשׁוּ לְמֶלֶךְ נְעָרוֹת בְּתוּלוֹת, טוֹבוֹת מְרָאָה. ג וַיִּפְקַד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים, בְּכָל מְדִינֹת מַלְכוּתוֹ, וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל נְעָרָה בְּתוּלָה טוֹבָה מְרָאָה אֶל שׁוֹשַׁן הַבִּירָה אֶל בֵּית הַנָּשִׁים, אֶל יַד הַגָּא סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים; וְנָתַן, תְּמַרְקִיָּהּ. ד וְהַנְּעָרָה, אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ, תַּחַת וְשָׂתִי; וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ, וַיַּעַשׂ כֵּן. {ס}

ה אִישׁ יְהוּדִי, הָיָה בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה; וְשֵׁמוֹ מְרֹדֶכִי, בֶּן יֵאִיר בֶּן שִׁמְעִי בֶּן קִישׁ אִישׁ יְמִינִי. ו אֲשֶׁר הִגְלָה, מִירוּשָׁלַיִם, עִם הַגְּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָהּ, עִם יְכַנְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה, נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל. ז וַיְהִי אִמּוֹ אֶת הַדָּסָה, הִיא אֶסְתֵּר בֵּת דָּדוֹ כִּי אִין לָהּ, אָב וְאָם; וְהַנְּעָרָה יָפֶת תָּאֵר, וְטוֹבָה מְרָאָה, וּבְמוֹת אָבִיהָ וְאִמָּהּ, לָקַחָהּ מְרֹדֶכִי לֹו לְבַת. ח וַיְהִי, בְּהַשְׁמַע דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ, וּבְהַקְבֵּץ נְעָרוֹת רַבּוֹת אֶל שׁוֹשַׁן הַבִּירָה, אֶל יַד הַגִּי; וּתְלַקַּח אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ, אֶל יַד הַגִּי שֹׁמֵר הַנָּשִׁים. ט וַתִּיטֵב הַנְּעָרָה בְּעֵינָיו, וַתִּשָּׂא חֶסֶד לְפָנָיו, וַיְבַהֵל אֶת תְּמַרְקִיָּהּ וְאֶת מְנוּתָהּ לְתַת לָהּ, וְאֶת שְׁבַע הַנְּעָרוֹת הָרְאִיּוֹת לְתַת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ; וַיִּשְׁנֶה וְאֶת נְעָרוֹתֶיהָ לְטוֹב, בֵּית הַנָּשִׁים. י לֹא הִגִּידָה אֶסְתֵּר, אֶת עֲמָהּ וְאֶת מוֹלְדָתָהּ: כִּי מְרֹדֶכִי צִוָּה עָלֶיהָ, אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד. יא וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מְרֹדֶכִי מִתְּהַלֵּךְ, לִפְנֵי חֲצַר בֵּית הַנָּשִׁים: לְדַעַת אֶת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר, וּמַה יַּעֲשֶׂה בָּהּ. יב וּבְהִגִּיעַ תּוֹר נְעָרָה וְנְעָרָה לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ, מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ כָּדַת הַנָּשִׁים שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ כִּי כֹן יִמְלָאוּ, יְמֵי מְרוֹקִיָּהּ: שְׁשָׁה חֹדְשִׁים, בְּשֶׁמֶן הַמֶּר, וְשְׁשָׁה חֹדְשִׁים בְּבִשְׁמִים, וּבְתַמְרוֹקֵי הַנָּשִׁים. יג וּבִזְזָה, הַנְּעָרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל אֲשֶׁר תֵּאמַר יִנָּתֵן לָהּ,

לבוא עמה, מבית הנשים, עד בית המלך. יד בערב היא באה, ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני, אל יד שעשגז סריס המלך, שמר הפילגשים: לא תבוא עוד אל המלך, כי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם. טו ובהגיע תר אסתר בת אביחיל דד מרדכי אשר לקח לו לבת לבוא אל המלך, לא בקשה דבר כי אם את אשר יאמר הגי סריס המלך, שמר הנשים; ותהי אסתר נשאת חן, בעיני כל ראייה. טז ותלקח אסתר אל המלך אחשורוש, אל בית מלכותו, בחדש העשירי, הוא חדש טבת בשנת שבע למלכותו. יז ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים, ותשא חן וחסד לפניו מכל הבתולות; וישם כתר מלכות בראשה, וימליכה תחת ושתי. יח ויעש המלך משתה גדול, לכל שריו ועבדיו את, משתה אסתר; והנחה למדינות עשה, ויתן משאת כיד המלך. יט ובהקבץ בתולות, שנית; ומרדכי, ישב בשער המלך. כ אין אסתר, מגדת מולדתה ואת עמה, כאשר צוה עליה, מרדכי; ואת מאמר מרדכי אסתר עשה, כאשר היתה באמנה אתו. {ס}

כא בימים ההם, ומרדכי יושב בשער המלך; קצר בגתו ותרש שני סריסי המלך, משמרי הסף, ויבקשו לשלח יד, במלך אחשורוש. כב ויודע הדבר למרדכי, ויגד לאסתר המלכה; ותאמר אסתר למלך, בשם מרדכי. כג ויבקש הדבר וימצא, ויתלו שניהם על עץ; ויכתב, בספר דברי הימים לפני המלך. {ס}

פרק ג

א אחר הדברים האלה, גדל המלך אחשורוש את המן בן המדתא האגגי וינשאהו; וישם, את כסאו, מעל, כל השרים אשר אתו. ב וכל עבדי המלך אשר בשער המלך, כרעים ומשתחוים להמן כי כן, צוה לו המלך; ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה. ג ויאמרו עבדי המלך, אשר בשער המלך למרדכי: מדוע אתה עובר, את מצות המלך. ד ויהי, באמרם (כאמרם) אליו יום ויום, ולא שמע אליהם; ויגידו להמן, לראות היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם, אשר הוא יהודי. ה וירא המן כי אין מרדכי, כרע ומשתחוה לו; וימלא המן, חמה. ו ויבז בעיניו, לשלח יד במרדכי לבדו כי הגידו לו, את עם מרדכי; ויבקש המן, להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אחשורוש עם מרדכי. ז בחדש הראשון, הוא חדש ניסן, בשנת שתים עשרה, למלך אחשורוש: הפיל פור הוא הגורל לפני המן, מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדר. {ס}

ח ויאמר המן, למלך אחשורוש ישנו עם אחד מפזר ומפחד בין העמים, בכל מדינות מלכותך; ודתיהם שנות מכל עם, ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך אין שוה, להניחם. ט אם על המלך טוב, יכתב לאבדם; ועשרת אלפים כפר כסף, אשקול על ידי עשי המלאכה, להביא, אל גנזי המלך. י ויסר המלך את טבעתו, מעל ידו; ויתנה, להמן בן המדתא האגגי צור היהודים. יא ויאמר המלך להמן, הכסף נתון לך; והעם, לעשות בו כטוב בעיניך. יב ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון, בשלושה עשר יום בו,

וַיִּכְתֹּב כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה הֶמֶן אֶל אַחֲשֵׁרֶפְנִי הַמֶּלֶךְ וְאֶל הַפְּחוֹת אֲשֶׁר עַל מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל שָׂרֵי עַם וְעַם, מְדִינָה וּמְדִינָה כַּכְּתָבָה וְעַם וְעַם כְּלִשׁוֹנוֹ: בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרֶשׁ נִכְתָּב, וְנִחַתְּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ. יג וְנִשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הָרָצִים, אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגֹּ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְהוּדִים מִנְּעַר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד, בְּשִׁלּוּשֵׁה עֶשֶׂר לַחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר; וּשְׁלֵלָם, לָבוֹז. יד פִּתְשֻׁגָן הַכְּתָב, לְהַנְתֹּן דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה, גְּלוּי, לְכָל הָעַמִּים לְהִיּוֹת עֲתִידִים, לְיוֹם הַזֶּה. טו הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים, בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ, וְהַדָּת נִתְּנָה, בְּשׁוֹשׁוֹן הַבִּירָה; וְהַמֶּלֶךְ וְהֶמֶן יֵשְׁבוּ לִשְׁתוֹת, וְהָעִיר שׁוֹשׁוֹן נְבוּכָה. {ס}

פרק ד

א וּמְרַדְּכִי, יָדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה, וַיִּקְרַע מְרַדְּכִי אֶת בְּגָדָיו, וַיִּלְבַּשׁ שָׂק וְאָפֶר; וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר, וַיִּזְעַק זַעֲקָה גְדוֹלָה וּמְרָה. ב וַיָּבֹאוּ, עַד לִפְנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ: כִּי אֵין לָבוֹא אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ, בְּלָבוֹשׁ שָׂק. ג וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה, מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ אֲבֵל גְּדוֹל לְיְהוּדִים, וְצוּם וּבְכִי וּמִסְפָּד; שָׂק וְאָפֶר, יֵצַע לְרַבִּים. ד וּתְבוֹאִינָה (וּתְבוֹאֲנָה) נְעֵרוֹת אֶסְתֵּר וְסָרִיסָיָה, וַיִּגִּידוּ לָהּ, וּתְתַחַלַּח הַמֶּלֶכָה, מָאֵד; וּתְשַׁלַּח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת מְרַדְּכִי, וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ מֵעָלָיו וְלֹא קֶבֶל. ה וּתְקַרְא אֶסְתֵּר לְהִתְנַחֵם מִסָּרִיסֵי הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר הָעַמִּיד לִפְנֵיהָ, וּתְצוּהוּ, עַל מְרַדְּכִי לְדַעַת מַה זֶה, וְעַל מַה זֶה. ו וַיֵּצֵא הַתֵּךְ, אֶל מְרַדְּכִי אֶל רְחוֹב הָעִיר, אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ. ז וַיִּגַּד לוֹ מְרַדְּכִי, אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ; וְאֶת פְּרִשַׁת הַכֶּסֶף, אֲשֶׁר אָמַר הֶמֶן לְשָׂקוֹל עַל גַּנְזֵי הַמֶּלֶךְ בִּיהוּדִים (בְּיְהוּדִים) לְאַבְדָם. ח וְאֶת פִּתְשֻׁגָן כְּתָב הַדָּת אֲשֶׁר נִתְּן בְּשׁוֹשׁוֹן לְהַשְׁמִידָם, נִתְּן לוֹ לְהִרְאוֹת אֶת אֶסְתֵּר, וּלְהַגִּיד לָהּ; וּלְצִוּוֹת עָלֶיהָ, לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לְהִתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלִּפְנֵיו עַל עֲמָה. ט וַיָּבֹאוּ, הַתֵּךְ; וַיִּגַּד לְאַסְתֵּר, אֶת דְּבָרֵי מְרַדְּכִי. י וּתְאָמַר אֶסְתֵּר לְהִתְנַחֵם, וּתְצוּהוּ אֶל מְרַדְּכִי. יא כָּל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ יָדְעִים, אֲשֶׁר כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבֹאוּ אֶל הַמֶּלֶךְ אֶל הַחֲצַר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהַמִּית, לְבַד מֵאֲשֶׁר יוֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהָב, וְחָיָה; וְאֲנִי, לֹא נִקְרָאתִי לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה, שְׁלוֹשִׁים יוֹם. יב וַיִּגִּידוּ לְמְרַדְּכִי, אֶת דְּבָרֵי אֶסְתֵּר. יג וַיֹּאמֶר מְרַדְּכִי, לְהַשִּׁיב אֶל אֶסְתֵּר: אֵל תִּדְמִי בְּנַפְשֶׁךָ, לְהַמְלִיט בֵּית הַמֶּלֶךְ מִכָּל הַיְהוּדִים. יד כִּי אִם הַחֲרַשׁ תַּחְרִישִׁי, בְּעַת הַזֹּאת רוּחַ וְהַצְּלָה יַעֲמוּד לְיְהוּדִים מִמְּקוֹם אַחֵר, וְאֶת וּבֵית אָבִיךָ תֵּאבְדוּ; וּמִי יוֹדַע אִם לַעַת כְּזֹאת, הִגַּעַת לְמַלְכוּת. טו וּתְאָמַר אֶסְתֵּר, לְהַשִּׁיב אֶל מְרַדְּכִי. טז לֶךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשׁוֹן, וְצוּמוּ עָלַי וְאֵל תֵּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לִילָה וְיוֹם גַּם אֲנִי וְנַעֲרָתִי, אֲצוּם כֹּן; וּבְכֹן אָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר לֹא כֹדֶת, וְכֹאֲשֶׁר אָבְדָתִי, אָבְדָתִי. יז וַיַּעֲבֹר, מְרַדְּכִי; וַיַּעַשׂ, כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּתָה עָלָיו אֶסְתֵּר.

פרק ה

א ויהי ביום השלישי, ותלבש אסתר מלכות, ותעמד בחצר בית המלך הפנימית, נכח בית המלך; והמלך יושב על כסא מלכותו, בבית המלכות, נכח, פתח הבית. ב ויהי כראות המלך את אסתר המלכה, עמדת בחצר נשאה חו, בעיניו; ויושט המלך לאסתר, את שרביט הזהב אשר בידו, ותקרב אסתר, ותגע בראש השרביט. ג ויאמר לה המלך, מה לך אסתר המלכה; ומה בקשתך עד חצי המלכות, וינתן לך. ד ותאמר אסתר, אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום, אל המשתה אשר עשיתי לו. ה ויאמר המלך מהרו את המן, לעשות את דבר אסתר; ויבא המלך והמן, אל המשתה אשר עשתה אסתר. ו ויאמר המלך לאסתר במשתה היין, מה שאלתך וינתן לך; ומה בקשתך עד חצי המלכות, ותעש. ז ותען אסתר, ותאמר: שאלתי, ובקשתי. ח אם מצאתי חן בעיני המלך, ואם על המלך טוב, לתת את שאלתי, ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן, אל המשתה אשר אעשה להם, ומחר אעשה, כדבר המלך. ט ויצא המן ביום ההוא, שמח וטוב לב; וכראות המן את מרדכי בשער המלך, ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי, חמה. י ויתאפק המן, ויבוא אל ביתו; וישלח ויבא את אהביו, ואת זרש אשתו. יא ויספר להם המן את כבוד עשרו, ורב בניו; ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו, על השרים ועבדי המלך. יב ויאמר, המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה, כי אם אותי; וגם למחר אני קרוא לה, עם המלך. יג וכל זה, איננו שוה לי: בכל עת, אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב, בשער המלך. יד ותאמר לו זרש אשתו וכל אהביו, יעשו עץ גבה חמשים אמה, ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו, ובא עם המלך אל המשתה שמח; וייטב הדבר לפני המן, ויעש העץ. {ס}

פרק ו

א בלילה ההוא, נדדה שנת המלך; ויאמר, להביא את ספר הזכרונות דברי הימים, ויהיו נקראים, לפני המלך. ב וימצא כתוב, אשר הגיד מרדכי על בגתנא ותרש שני סריסי המלך משמרי, הסף: אשר בקשו לשלח יד, במלך אחשוורוש. ג ויאמר המלך מה נעשה יקר וגדולה למרדכי, על זה; ויאמרו נערי המלך, משרתיו, לא נעשה עמו, דבר. ד ויאמר המלך, מי בחצר; והמן בא, לחצר בית המלך החיצונה, לאמר למלך, לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו. ה ויאמרו נערי המלך, אליו הנה המן, עמד בחצר; ויאמר המלך, יבוא. ו ויבוא, המן, ויאמר לו המלך, מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו; ויאמר המן, בלבו, למי יחפץ המלך לעשות יקר, יותר ממני. ז ויאמר המן, אל המלך: איש, אשר המלך חפץ ביקרו. ח יביאו לבוש מלכות, אשר לבש בו המלך; וסוס, אשר רכב עליו המלך, ואשר נתן כתר מלכות, בראשו. ט ונתון הלבוש והסוס, על יד איש משרי המלך הפרתמים, והלבישו את האיש, אשר המלך חפץ ביקרו; והרכיבהו על

הסוס, ברחוב העיר, וקראו לפניו, ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו. **י** ויאמר המלך להמן, מהר קח את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת. ועשה כן למרדכי היהודי, היושב בשער המלך: אל תפל דבר, מכל אשר דברת. **יא** ויקח המן את הלבוש ואת הסוס, וילבש את מרדכי; וירכיבהו, ברחוב העיר, ויקרא לפניו, ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו. **יב** וישב מרדכי, אל שער המלך; והמן נדחף אל ביתו, אבל וחיפוי ראש. **יג** ויספר המן לזרש אשתו, ולכל אהביו, את כל אשר קרהו; ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו, אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול, לפניו. **יד** עודם מדברים עמו, וסריסי המלך הגיעו; ויבהלו להביא את המן, אל המשתה אשר עשתה אסתר.

פרק ז

א ויבא המלך והמן, לשותות עם אסתר המלכה. **ב** ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני, במשתה היין מה שאלתך אסתר המלכה, ותנתן לך; ומה בקשתך עד חצי המלכות, ותעש. **ג** ותען אסתר המלכה, ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך, ואם על המלך טוב: תנתן לי נפשי בשאלתי, ועמי בבקשתי. **ד** כי נמכרנו אני ועמי, להשמיד להרוג ולאבד; ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו, החרשתי כי אין הצר שוה, בנזק המלך. {ס} **ה** ויאמר המלך אחשוורוש, ויאמר לאסתר המלכה: מי הוא זה ואי זה הוא, אשר מלאו לבו לעשות כן. **ו** ותאמר אסתר איש צר ואויב, המן הרע הזה; והמן נבעת, מלפני המלך והמלכה. **ז** והמלך קם בחמתו, ממשתה היין, אל גנת, הביתו; והמן עמד, לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך. **ח** והמלך שב מגנת הביתו אל בית משתה היין, והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה, ויאמר המלך, הגם לכבוש את המלכה עמי בבית; הדבר, יצא מפני המלך, ופני המן, חפו. **ט** ויאמר חרבונה אחד מן הסריסים לפני המלך, גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה, חמשים אמה; ויאמר המלך, תלהו עליו. **י** ויתלו, את המן, על העץ, אשר הכין למרדכי; וחמת המלך, שככה. {ס}

פרק ח

א ביום ההוא, נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה, את בית המן, צור היהודיים (היהודים); ומרדכי, בא לפני המלך כי הגידה אסתר, מה הוא לה. **ב** ויסר המלך את טבעתו, אשר העביר מהמן, ויתנה, למרדכי; ותשם אסתר את מרדכי, על בית המן. {ס} **ג** ותוסף אסתר, ותדבר לפני המלך, ותפל, לפני רגליו; ותבך ותתחנן לו, להעביר את רעת המן האגגי, ואת מחשבתו, אשר חשב על היהודים. **ד** ויושט המלך לאסתר, את שרבת הזהב; ותקם אסתר, ותעמד לפני המלך. **ה** ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפניו, וכשר הדבר לפני

המֶלֶךְ, וטוֹבָה אֲנִי, בְּעֵינָיו יִכְתֹּב לְהָשִׁיב אֶת הַסְּפָרִים, מִחֲשֶׁבֶת הָמוֹן בּוֹ
הַמֶּדְתָּא הָאֲגָגִי, אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֹת אֶת הַיְהוּדִים, אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ. ו
כִּי אֵיכָכָה אוֹכַל, וְרֵאִיתִי, בְּרָעָה, אֲשֶׁר יִמָּצָא אֶת עַמִּי; וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרֵאִיתִי,
בְּאַבְדֹן מוֹלְדָתִי. {ס}

ז וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרֶשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה, וּלְמֵרְדֳּכָי הַיְהוּדִי: הֲנֵה בֵּית הָמוֹן
נָתַתִּי לְאַסְתֵּר, וְאֵתוֹ תָּלוּ עַל הָעֵץ עַל אֲשֶׁר שָׁלַח יְדוֹ, בִּיהוּדִים (בְּיְהוּדִים).
ח וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל הַיְהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם, בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ, וְחַתְמוּ, בְּטַבְעַת
הַמֶּלֶךְ: כִּי כָתַב אֲשֶׁר נִכְתַּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ, וְנִחַתוֹם בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ אִין
לְהָשִׁיב. ט וַיִּקְרְאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ בַּעַת הַהִיא בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא חֲדָשׁ סִיווּן,
בְּשִׁלּוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ, וַיִּכְתֹּב כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה מֵרְדֳּכָי אֶל הַיְהוּדִים וְאֶל
הָאַחֲשֻׁרְפָּנִים וְהַפְּחוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינוֹת אֲשֶׁר מֵהָדוּ וְעַד כּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים
וּמֵאָה מְדִינָה, מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְבָּהּ וְעַם וְעַם כָּל־שָׁנוּ; וְאֶל הַיְהוּדִים
כְּכַתְבָּם, וְכָל־שׁוֹנָם. י וַיִּכְתֹּב, בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרֶשׁ, וַיְחַתֶּם, בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ;
וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הָרָצִים בְּסוּסִים רֹכְבֵי הָרֶכֶשׁ, הָאַחֲשֻׁרְפָּנִים בְּנֵי
הָרִמְכִים. יא אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ לַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל עִיר וְעִיר, לְהַקְהֵל וּלְעַמֵּד
עַל נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְגוֹ וּלְאַבְדֹת אֶת כָּל חַיִּל עַם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֹתָם, טָף
וְנָשִׁים; וּשְׁלָלָם, לָבוֹז. יב בְּיוֹם אֶחָד, בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרֶשׁ בְּשִׁלּוּשָׁה
עֶשֶׂר לְחֲדָשׁ שְׁנַיִם עֶשֶׂר, הוּא חֲדָשׁ אָדָר. יג פִּתְשָׁגוֹן הִכְתֹּב, לְהַנְתֹּן דָּת בְּכָל
מְדִינָה וּמְדִינָה, גְּלוּי, לְכָל הָעַמִּים; וְלַהֲיוֹת הַיְהוּדִים (הַיְהוּדִים) עֲתוּדִים
(עֲתִידִים) לְיוֹם הַזֶּה, לְהַנָּקֵם מֵאִיבֵיהֶם. יד הָרָצִים רֹכְבֵי הָרֶכֶשׁ,
הָאַחֲשֻׁרְפָּנִים, יִצְאוּ מִבְּהַלִּים וְדַחוּפִים, בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ; וְהָדַת נִתְּנָה, בְּשׁוֹשׁן
הַבִּירָה. {ס}

טו וּמֵרְדֳּכָי יִצָּא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ, בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחוּר, וְעֵטְרַת זָהָב
גְּדוּלָה, וְתִכְרִיךְ בּוּץ וְאַרְגָּמוֹ; וְהָעִיר שׁוֹשׁוֹן, צָהֳלָה וְשִׁמְחָה. טז לַיְהוּדִים,
הֵיטָה אֹרְחָה וְשִׁמְחָה, וְשׁוֹשׁוֹן, וַיִּקָּר. יז וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר,
מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מֵגִיעַ שִׁמְחָה וְשׁוֹשׁוֹן לַיְהוּדִים, מִשְׁתֵּה וְיוֹם
טוֹב; וְרַבִּים מֵעַמֵי הָאָרֶץ, מִתִּיהָדִים כִּי נִפְלַח פֶּחַד הַיְהוּדִים, עֲלֵיהֶם.

פרק ט

א וּבְשָׁנִים עֶשֶׂר חֲדָשׁ הוּא חֲדָשׁ אָדָר, בְּשִׁלּוּשָׁה עֶשֶׂר יוֹם בּוֹ, אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר
הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ, לְהַעֲשׂוֹת: בְּיוֹם, אֲשֶׁר שָׁבְרוּ אִיבֵי הַיְהוּדִים לְשִׁלוֹט בָּהֶם,
וְנִהְפְּחוּ הוּא, אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הֵמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם. ב נִקְהָלוּ הַיְהוּדִים
בְּעָרֵיהֶם, בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרֶשׁ, לְשַׁלַּח יָד, בְּמִבְקָשֵׁי רָעַתָם; וְאִישׁ
לֹא עָמַד לְפָנֵיהֶם, כִּי נִפְלַח פֶּחַדָם עַל כָּל הָעַמִּים. ג וְכָל שָׂרֵי הַמְּדִינוֹת
וְהָאַחֲשֻׁרְפָּנִים וְהַפְּחוֹת, וְעֲשֵׂי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ מִנְּשָׂאִים, אֶת
הַיְהוּדִים: כִּי נִפְלַח פֶּחַד מֵרְדֳּכָי, עֲלֵיהֶם. ד כִּי גָדוֹל מֵרְדֳּכָי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ,
וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינוֹת: כִּי הָאִישׁ מֵרְדֳּכָי, הוֹלֵךְ וְגָדוֹל. ה וַיִּכּוּ הַיְהוּדִים
בְּכָל אִיבֵיהֶם, מִכַּת חָרָב וְהָרָג וְאַבְדֹן; וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם, כְּרָצוֹנָם. ו וּבְשׁוֹשׁוֹן
הַבִּירָה, הָרְגוּ הַיְהוּדִים וְאַבְדוּ חֲמֵשׁ מֵאוֹת, {ר}

איש. {ס}

ז ואת {ר} פרשנדתא {ס} ואת {ר} דלפון, {ס} ואת {ר} אספתא. {ס}

ח ואת {ר} פורתא {ס} ואת {ר} אדליא, {ס} ואת {ר} ארדתא. {ס}

ט ואת {ר} פרמשתא {ס} ואת {ר} אריסי, {ס} ואת {ר} ארידי {ס} ואת

{ר} וזתא. {ס}

י עשרת {ר} בני המן בן המדתא, צור היהודים הרגו; ובבזה לא שלחו, את ידם. יא ביום ההוא, בא מספר ההרוגים בשושן הבירה לפני המלך. יב ויאמר המלך לאסתר המלכה, בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך, מה עשו; ומה שאלתך וינתן לך, ומה בקשתך עוד ותעש. יג ותאמר אסתר, אם על המלך טוב ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן, לעשות כדת היום; ואת עשרת בני המן, יתלו על העץ. יד ויאמר המלך להעשות כן, ותנתן דת בשושן; ואת עשרת בני המן, תלו. טו ויקהלו היהודיים (היהודים) אשר בשושן, גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר, ויהרגו בשושן, שלש מאות איש; ובבזה לא שלחו, את ידם. טז ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על נפשם, ונוח מאיביהם, והרוג בשנאייהם, חמשה ושבעים אלה; ובבזה לא שלחו, את ידם. יז ביום שלושה עשר, לחדש אדר; ונוח, בארבעה עשר בן, ועשה אתו, יום משתה ושמחה. יח והיהודיים (והיהודים) אשר בשושן, נקהלו בשלושה עשר בן, ובארבעה עשר, בן; ונוח, בחמשה עשר בן, ועשה אתו, יום משתה ושמחה. יט על כן היהודים הפרוזים (הפרזים), הישבים בערי הפרזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר, שמחה ומשתה ויום טוב; ומשלח מנות, איש לרעהו. כ ויכתב מרדכי, את הדברים האלה; וישלח ספרים אל כל היהודים, אשר בכל מדינות המלך אחשורוש הקרובים, והרחוקים. כא לקים, עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר, ואת יום חמשה עשר בן; בכל שנה, ושנה. כב כימים, אשר נחו בהם היהודים מאיביהם, והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה, ומאבל ליום טוב; לעשות אותם, ימי משתה ושמחה, ומשלח מנות איש לרעהו; ומתנות לאבינים. כג וקבל, היהודים, את אשר החלו, לעשות; ואת אשר כתב מרדכי, אליהם. כד כי המן בן המדתא האגגי, צור כל היהודים חשב על היהודים, לאבדם; והפל פור הוא הגורל, להמם ולאבדם. כה ובבאה, לפני המלך, אמר עם הספר, ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו; ותלו אתו ואת בניו, על העץ. כו על כן קראו לימים האלה פורים, על שם הפור על כן, על כל דברי האגרת הזאת; ומה ראו על ככה, ומה הגיע אליהם. כז קימו וקבל (וקבלו) היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם, ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה, ככתבם וכזמנם: בכל שנה, ושנה. כח והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור, משפחה ומשפחה, מדינה ומדינה, ועיר ועיר; וימי הפורים האלה, לא יעברו מתוך היהודים, וזכרם, לא יסור

מזרעם. {ס} כט ותכתב אסתר המלכה בת אביחיל, ומרדכי היהודי את כל תקופ: לקים, את אגרת הפרים הזאת השנית. ל וישלח ספרים אל כל היהודים, אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות, אחשוורוש: דברי שלום, ואמת. לא לקים את ימי הפרים האלה בזמניהם, כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה, וכאשר קימו על נפשם, ועל זרעם: דברי הצומות, וזעקתם. לב ומאמר אסתר קים, דברי הפרים האלה; ונכתב, בספר. {ס}

פרקי

א וישם המלך אחשרש (אחשוורש) מס על הארץ, ואיי הים. ב וכל מעשה תקפו, וגבורתו, ופךשת גדלת מרדכי, אשר גדלו המלך הלוא הם כתובים, על ספר דברי הימים, למלכי, מדי ופרס. ג כי מרדכי היהודי, משנה למלך אחשוורוש, וגדול ליהודים, ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו, ודבר שלום לכל זרעו. {ש}

Dopo la lettura della Meghillà si dice:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, האל הרב את ריבנו, והדן את דיננו, והנוקם את נקמתנו, והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו, והנפרע לנו מצרינו. ברוך אתה יי, הנפרע לעמו ישראל מכל צריהם, האל המושיע: ארוך המן אשר בקש לאבדי: ברוך מרדכי היהודי. ארוה זרש אשת מפחיד. ברוכה אסתר בעדי. ברוך ברוך ברוך יי: ברוך ברוך מרדכי: ברוכה ברוכה ברוכה אסתר: ברוכים ברוכים ברוכים כל ישראל: וגם חרבונה זכור לטוב: ארוך ארוך ארוך המן: ארוה ארוה ארוה זרש: קוראי מגלה הם ירננו אל אל. כי מקום תהלה היתה לישראל: אחרי בלותי ואני בעיר בבל. נמשלה עדתי כאני בלי חובל: בא זמן פדותי על ידי זרבבל. נבדלה קהלה מעויל ומתגאל. ותהי סגלה עם שתיל שאלתיאל: קוראי בא דבר אגגי החזיק בפור ידו. באדר להרגי נהפך להשמידו: אתנה הגיגי בו. ואזכרה אידו: ואמת נקלה זאת לאל וכו יואל. לעשות וכלה אדבאל ומגדיאל: קוראי רועצים כעשו נמשלו בתוך כבשו: בו אגג בכושון קם ושב כבו בשון: מרדכי בשושון מר דרוך עלי שושון: כן שנת גאולה אל יצו לדל שואל. עד לבית תפלה יעלו לההראל: קוראי מעשים ונסים שית בכ לעד נאמו: גם בחכך שים צוף דבש דבר המן: לך שתה עסיסים אחרי אכל משמן: אל זכר תחלה גם שנה במי כאל: תחזר חלילה. קץ פדות ובא גואל: קוראי

Note

Nelle città circondate da mura ai tempi di Giosuè, come Gerusalemme, Purim viene festeggiato il giorno 15 e si chiama "Purim Shushan".

Negli anni embolismici Purim viene festeggiato in Adar Shenì perché deve svolgersi nel mese di Adar più vicino a Pesach.

Il giorno precedente Purim è giorno di digiuno (ta'anith Estèr) in ricordo del digiuno fatto da Estèr per invocare l'aiuto del Signore. Nel caso in cui Purim cada di Domenica, il digiuno si anticipa al giovedì precedente.

La benedizione successiva alla lettura della Meghillà si recita solo se c'è Minian.

Al termine della lettura della Meghillah è uso partecipare ad un banchetto per adempiere alla Mitzvah del "Festeggiare e gioire con carne e vino"; alcuni usano in questa occasione bere tanto vino da confondere Aman con Mordechai.

È mitzvà donare ai poveri (מתנות לאביונים - Mattanot leEvionim) ed inviare regali agli amici (משלוח מנות - Mishloach Manot).

Il dono per i poveri deve essere cibo o denaro equivalente alla quantità di cibo che si mangia in un pasto normale; almeno due doni a due diverse persone. **Almeno un dono ciascuno.**

Il regalo per gli amici deve consistere in almeno due tipi di cibo che possa essere consumato senza ulteriori interventi come, ad esempio, piatti già cucinati, torte, frutta, vino o altre bevande; alcuni usano stare attenti affinché i due tipi di cibo siano tali da richiedere necessariamente due diverse berachot.

Non si esce d'obbligo regalando soldi agli amici ed è lodevole mandare regali a più amici possibile. È preferibile, comunque, essere più generosi con i regali ai poveri che agli amici.

Le Mitzvòt di "inviare regali di cibo tra amici" e di "donare ai poveri" servono a rinvigorire l'amore reciproco fra i figli di Israele come fecero Mordechai ed Estèr al tempo di Aman.

L'inno Koreé Meghillà è stato composto da Avraham ibn Ezzà nel XII sec. e le iniziali delle strofe formano la parola Avraham.

I dolci tipici della festa sono le Orecchie di Aman ed il Tortolicchio.

In molte famiglie si usa mascherarsi.

חג פורים שמח